

kteřá spěchá po jejích stopách. Mandy si představovala závěrečnou scénu – třesoucí se Tess a její hnědé oči hledící do hlavně farmářčiny pušky...

Mandy se nakonec zvedla z kruhu přátel, kteří pomáhali s přípravami a nyní si vesele povídali.

„Kam máš namířeno, zlato?“ zeptala se babička.

„Zvládnete to tady beze mne půl hodiny?“ zeptala se Mandy. „Ještě bych něco ráda stihla.“

Babička se podívala na dědečka. Oba přikývli. „Jistě. Postaráme se o všechno, dokud se nevrátíš,“ řekl dědeček.

„Jdu taky!“ vyskočil James. Nepochybně uhlodl, co má Mandy za lubem.

Mandy přikývla. Slyšela, jak jde za ní ven ze sálu. „Chci jít nahoru na vřesoviště,“ pověděla mu tiše.

„Právě to jsem měl na mysli, když jsem říkal, že jdu s tebou,“ přidal se James na dvoře k Mandy. „Budeme ale muset pěšky.“

„A běžet,“ rozběhli se po vesnické ulici. „Možná se nám nepodaří Tess zachránit,“ vysvětlovala Mandy. „Určitě ne, když to farmáři udělají po svém. Ale není důvod, aby trpěla a umřela takhle. Aspoň ne, pokud ji dostaneme jako první my.“

James s ní držel krok. Zamířili z vesnice přes pole. Na obzoru se jasně rýsovala silueta starého keltského kříže. „A co vlastně chceme udělat?“ zeptal se James.

Mandy dál běžela se skloněnou hlavou. Pod nohama jim křupal dosud neprošlapaný sníh. Při každém kroku se nohy bořily skřz bílou zmrzlou svrchní vrstvu do prašanu pod ní. „Najdeme ji a odvedeme do Archy zvířat, než ji dostanou farmáři,“ prohlásila Mandy.

„A co pak?“

Mandy se zastavila a pohlédla nahoru do stráně. „Pokud Tess musí kvůli těm ovčím umřít, požádám maminku

